

Sygn. akt IV KO 119/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **M. R.** oskarżonego z art. 212 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 22 października 2019 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w C. z dnia 24 września 2019 r.,
sygn. akt II Kp (...)
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy M.R. innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. We wniosku podniesiono, iż przedmiotowa sprawa dotyczy prokuratora Prokuratury Rejonowej w C., którego oskarżyciel prywatny D.B. oskarżył o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. Do chwili obecnej od prowadzenia tej sprawy wyłączono jednego sędziego II Wydziału Karnego, a co do dwóch kolejnych D.B. złożył pozwy i sprawy są w toku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż przepis art. 37 k.p.k., na który powołano się we wniosku, ma charakter wyjątku od zasady, że sprawę rozpoznaje właściwy miejscowo sąd. Oznacza to, że odstępstwo od tej reguły może nastąpić

wyjątkowo i tylko warunkowo, gdy ziszcza się nadzwyczajne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu mogą uzasadniać, m. in. powody związane z ujemnym wpływem na swobodę orzekania lub które mogą stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny.

Tymczasem analiza zawartych we wniosku powodów nie przekonuje, aby w przedmiotowej sprawie ziściły się warunki nakazujące skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k. Sam fakt, iż przedmiotowe postępowanie jest skierowane przeciwko prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w C. nie stanowi wystarczającej przesłanki przekazania jego sprawy innemu równorzędnemu sądowi.

To, że w ramach wykonywanych czynności zawodowych niejednokrotnie dochodzi do kontaktów służbowych, zawodowych pomiędzy sędziami i prokuratorami nie oznacza, iż można w sposób uzasadniony twierdzić, że mogą istnieć podejrzenia, szczególnie w opinii społecznej, co do nieobiektywnego rozpoznania przydzielonych tym sędziom spraw. W sytuacji wytworzenia relacji, które przekroczyłyby ramy kontaktów służbowych, istnieją stosowne regulacje procesowe, określone w art. 40-42 k.p.k., którymi należy posłużyć się w pierwszej kolejności, nawet jeśli – odpowiadając na obawy wnioskującego Sądu - wiązałoby się to z nieznacznym przedłużeniem postępowania.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

as